

Målnummer:	UM1855-18	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2019-03-28		
Rubrik:	Möjligheten att bevilja uppehållstillstånd p.g.a. praktiskt verkställighetshinder redan innan ett första beslut om utvisning har preskriberats bör tillämpas restriktivt. Det förutsätter att det redan vid prövningen av frågan om uppehållstillstånd bedöms vara mycket sannolikt att utlänningen inte kommer att kunna verkställas innan preskription inträder. Det måste då finnas utredning som visar dels att ett praktiskt verkställighetshinder föreligger, dels hur långvarigt detta kan bli.		
Lagrum:	• 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716)		
Rättsfall:	• MIG 2007:46 • MIG 2008:38 • MIG 2010:6		

REFERAT

Familjen AO består av föräldrarna M och N samt deras fyra barn. I oktober 2015 lämnade de Kuwait och sökte samma månad asyl i Sverige. De uppgav bl.a. att de är oregistrerade statslösa bidooner och har lämnat Kuwait på grund av bidoonernas situation där. Vid ett återvändande till Kuwait riskerar de att arresteras dels på grund av att de är oregistrerade statslösa bidooner, och därför saknar identitetshandlingar, dels på grund av att de har rest ut ur landet illegalt. Mot bakgrund av att Kuwait inte accepterar återresa för statslösa bidooner finns ett praktiskt verkställighetshinder.

Migrationsverket beslutade i juni 2017 att avslå ansökningarna och utvisa familjen ur Sverige. Som skäl för beslutet angav verket bl.a. följande. Vid en sammantagen bedömning har M och N AO genom sina muntliga uppgifter och de inlämnade handlingarna inte gjort sina och sina barns identiteter sannolika. De får däremot anses ha gjort sannolikt att de har haft sin hemvist i Kuwait. Mot bakgrund av familjens vaga muntliga uppgifter, särskilt vad gäller hur det skulle ha gått till när de nekades rätten att bli registrerade, har de inte gjort sannolikt att de är oregistrerade statslösa bidooner. Prövningen ska därför göras mot förhållandena för registrerade statslösa bidooner. Eftersom de inte gjort sannolikt att de är oregistrerade statslösa bidooner och inte tidigare har varit arresterade har de inte lämnat tillförlitliga uppgifter om att de riskerar att arresteras vid ett återvändande. De har inte heller lämnat tillförlitliga uppgifter om hur det har gått till när de lämnade Kuwait. Mot bakgrund av den praxis som Migrationsöverdomstolen fastställt i MIG 2008:21 är inte bidooner generellt sett så diskriminerade att de har ett skyddsbehov oaktat om de har varit registrerade eller inte. Det har inte framkommit att någon i familjen lider av någon allvarlig eller livshotande sjukdom som skulle medföra rätt till uppehållstillstånd på grund av medicinska skäl. Familjen har inte heller visat att de har anpassat sig till svenska förhållanden på ett sätt som medför grund för uppehållstillstånd. M och N AO har vidare inte gjort sannolikt att barnens grundläggande behov inte kommer att bli tillgodosedda i hemlandet. Familjens situation i Kuwait är inte att betrakta som särskilt ömmande. Eftersom det fortfarande pågår åtgärder för att få Kuwait att acceptera återresa för statslösa bidooner så finns i nuläget inget stöd för att vid en förststegsansökan bevilja uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716) på grund av praktiska verkställighetshinder. Omständigheterna i familjens fall, varken var för sig eller sammantaget, är sådana att familjen kan få uppehållstillstånd enligt bestämmelsen om särskilt och synnerligen ömmande omständigheter.

Familjen AO överklagade beslutet. Förvaltningsrätten i Stockholm, migrationsdomstolen (2018-01-04, ordförande Samuelsson samt tre nämndemän), avslog överklagandet med följande motivering. Den allmänna situationen i Kuwait är inte sådan att den i sig ger rätt till uppehållstillstånd. Det har inte kommit fram att det föreligger en konkret och individuell risk för familjen att drabbas av skyddsgrundande behandling vid ett återvändande till Kuwait på grund av att de är bidooner. Utredningen i målet talar inte heller med tillräcklig styrka för att det finns en konkret risk för att familjen skulle riskera skyddsgrundande behandling enbart på grund av illegal utresa. Det har inte framkommit något om familjemedlemmarnas hälsotillstånd som utgör synnerligen respektive särskilt ömmande omständigheter. Familjen kan inte heller anses ha fått en stark anknytning till Sverige och den förväntade situationen i hemlandet kan inte anses vara så allvarlig att omständigheterna kan anses synnerligen eller särskilt ömmande. Det saknas ett konkret stöd för att ett eventuellt verkställighetshinder skulle vara av bestående art. Familjen har inte gjort sannolikt att de är oregistrerade bidooner och de har inte heller gjort sannolikt att de har lämnat Kuwait med falska resehandlingar. Det är därför inte visat att det föreligger praktiska verkställighetshinder. En utvisning av familjen strider inte mot ett svenskt konventionsåtagande.

Familjen AO överklagade domen och yrkade att utvisningen skulle upphävas och att de skulle beviljas uppehållstillstånd. De förde bl.a. fram följande. Bedömningen i fråga om uppehållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder är felaktig. Det kan konstateras att möjligheterna att få ett artikel 17-pass är näst intill obefintliga. Att de skulle ha beviljats artikel 17-pass och fått utresetillstånd är föga trovärdigt. Migrationsverket har sedan 2012 försökt förmå kuwaitiska myndigheter att acceptera återresa för statslösa bidooner, men verket har inte nått framgång under dessa sex år. Mot bakgrund av att Migrationsverkets försök under lång tid varit resultatlösa och det inte finns något som talar för att de kuwaitiska myndigheterna inom kort skulle ändra sin inställning rörande återvändande statslösa bidooner kan det antas att det kommer att finnas praktiska verkställighetshinder vid verkställigheten av ett utvisningsbeslut även i deras fall. De praktiska verkställighetshinder som finns i detta fall beror på verkställighetslandets inställning till återvändande. Detta innebär att familjen inte på något sätt kan kontrollera eller påverka sina möjligheter att återvända. Kuwait är inte heller förpliktad enligt den internationella rätten att bevilja inresa för bidooner eftersom de inte betraktas som medborgare. Verkställighetshinder som består av att en myndighet under lång tid vägrat acceptera återvändande kan inte heller ses som ett sådant tillfälligt verkställighetsstopp att uppehållstillstånd endast kan beviljas efter preskription. För det fall det praktiska verkställighetshindret inte beaktas redan i grundärendet riskerar barnen att ha vistats i Sverige i ca sju år när uppehållstillstånd kan beviljas. Det torde inte vara lagstiftarens syfte att låta sökanden vänta på en prövning om uppehållstillstånd under så lång tid att sökanden fått starkare anknytning till Sverige än till verkställighetslandet om prövningen kan göras redan i grundärendet och det kan leda till att barn redan då kan beviljas uppehållstillstånd.

Migrationsverket ansåg att överklagandet skulle avslås och förde i huvudsak fram följande. Familjen AO har gjort sannolikt att de är hemmahörande i Kuwait, men de har i övrigt inte gjort sina identiteter sannolika. Detta innebär att det är oklart vilket medborgarskap, om något, de har och om de är registrerade eller oregistrerade bidooner. Att beakta i detta avseende är att en anledning till att vissa bidooner inte kunnat registrera sig i Kuwait är att de är medborgare i andra länder. Som framkommer av gällande rätt är det den sökande som ska visa att det finns ett praktiskt verkställighetshinder. Beviskravet är högt ställt i dessa ärenden och bevisningen måste vara konkret och tydlig. Aktuell landinformation ger i sig inte stöd för att en registrerad bidoon saknar möjlighet att återvända till Kuwait. Som framkommer av Migrationsverkets "Rättsliga kommentar angående möjligheten för bidooner från Kuwait att få uppehållstillstånd efter preskription av avlägsnandebeslut" (SR 32/2016) pågår fortfarande åtgärder för att få Kuwait att acceptera återresa för statslösa bidooner. Migrationsverkets enhet för återvändandesamordning (EÅS) har sedan 2014/2015 regelbundet skickat in ärenden till ambassaden. Det har varierat hur intensivt man arbetat med uppföljningar, men det har i regel skett några gånger per år. Teamet har också i omgångar tagit kontakt med ambassaden för möte för att i dialog med dem få klarhet i vad som krävs för att identifiera dessa personer samt möjliggöra verkställighet av bidooner till Kuwait. Verket har hittills efter kontakt med kuwaitiska myndigheter inte fått några konkreta svar från dem gällande fastställande av identitet och legal status, inklusive om personen i fråga är bidoon. EÅS har ökat fokus på att undersöka om dessa personer överhuvudtaget är bidooner, genom att i första hand ställa Interpol-förfrågningar till Irak, men även Kuwait. Verket undersöker också eventuella andra möjligheter att arbeta vidare med identitetsfastställelse i dessa ärenden. Senaste beskedet från Kuwaits ambassad i Stockholm, under våren 2018, är att ambassaden kan utfärda resehandling för "icke-medborgare" om personen haft ett kuwaitiskt pass som är borttappat eller nyligen utgången och har lämnat Kuwait legalt. Enligt Lifos är det i dag mycket svårt att uttala sig om det finns möjligheter att verkställa en bidoon till Kuwait. Familjen har inte gjort sannolikt att de har rest illegalt ut ur landet och de har lämnat vaga och detaljfattiga uppgifter om omständigheterna kring detta. Detta talar för att familjen lämnat landet på annat sätt. Mot bakgrund av detta är det möjligt att familjemedlemmarna är registrerade bidooner som innehaft artikel 17-pass, eller medborgare i något annat land som utfärdat passhandlingar till dem. Något försök att verkställa utvisningen i aktuellt ärende har ännu inte gjorts. Därmed föreligger inte konkret och tydlig bevisning i ärendet som visar att det finns ett praktiskt verkställighetshinder som skulle kunna beaktas vid den samlade bedömningen av om synnerligen eller särskilt ömmande omständigheter föreligger i utlänningslagens mening.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2019-03-28, Linder, Eriksson och Kristiansson, referent /föredragande Nilsson), yttrade:

1. Vad målet gäller m.m.

Migrationsöverdomstolen bedömer i likhet med underinstanserna att det inte finns skäl att bevilja familjen AO uppehållstillstånd som flyktingar, alternativt skyddsbehövande eller övrigt skyddsbehövande. Frågan i målet är därför om familjen kan beviljas uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen på grund av att det föreligger praktiska hinder att verkställa familjen till hemlandet.

2. Gällande rätt m.m.

2.1. Tillämpliga bestämmelser

Enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen får, om uppehållstillstånd inte kan ges på annan grund, tillstånd beviljas en utlänning om det vid en samlad bedömning av utlänningens situation finns sådana synnerligen ömmande omständigheter att han eller hon bör tillåtas stanna i Sverige. Vid bedömningen ska utlänningens hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet särskilt beaktas. För barn får ett sådant uppehållstillstånd beviljas om omständigheterna är särskilt ömmande.

För närvarande gäller vissa avvikelser från denna bestämmelse som framgår av lagen (2016:752) om tillfälliga begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige. Av övergångsbestämmelserna till den lagen framgår dock att denna inte är tillämplig i detta fall.

2.2. Förarbeten

Frågan om hur man ska hantera praktiska verkställighetshinder har diskuterats i förarbetena både till nu gällande utlänningslag och tidigare lagar.

En bestämmelse om att ett avlägsnandebeslut som inte har verkställts upphör att gälla, det vill säga preskriberas, infördes 1976. I förarbetena till denna anfördes då bl.a. följande. Med hänsyn till de olägenheter som kan följa av att icke verkställda avlägsnandebeslut blir gällande under mycket långa tider föreligger ett uttalat behov av allmän tidsbegränsning av möjligheten att verkställa sådana beslut. Ett beslut om avvisning och utvisning som inte verkställts inom två år från det beslutet vann laga kraft bör preskriberas (prop. 1975/76:18 s. 121–122). I samband med införandet av 1980 års utlänningslag utvecklades resonemanget något och det framhölls att om förhållandet är det att verkställigheten har omöjliggjorts genom att utlänningen har hållit sig gömd, inträder visserligen ändå preskription efter två år men i sådant fall bör det inte vara uteslutet att på nytt ta upp frågan om avlägsnande ur landet och meddela ett nytt utvisningsbeslut (prop. 1979/80:96 s. 109). Preskriptionstiden förlängdes senare till fyra år, vilket motiverades med att det hade blivit allt vanligare att utlänningar undandrog sig verkställighet genom att hålla sig undan under långa tider (se prop. 1988/89:86 s. 204).

Även i den nu gällande utlänningslagen finns en bestämmelse om preskription efter fyra år från laga kraft (12 kap. 22 §). I förarbetena till lagen berörs dock inte frågan om preskription särskilt. Däremot uttalas bl.a. följande avseende avlägsnandebeslut som inte går att verkställa. Något beslut om avvisning bör inte fattas då det redan inför ett beslut över en ansökan om uppehållstillstånd står klart att ett avlägsnandebeslut inte skulle gå att verkställa. Det finns för närvarande inte någon särskild tillståndsgrund i utlänningslagen för de situationer där verkställighet av avvisnings- eller utvisningsbeslut inte skulle kunna ske av praktiska skäl. Avsaknaden av en särskild tillståndsgrund kan i vissa fall innebära att en utlänning först måste få avslag på sin ursprungliga ansökan om uppehållstillstånd innan frågan om uppehållstillstånd tas upp på nytt i samband med verkställighet av avvisningsbeslutet. Översynsutredningen har, bl.a. för att komma tillrätta med detta, föreslagit att en lagreglering av uppehållstillstånd vid verkställighetshinder införs. Verkställighetshinder av nu nämnt slag utgör inte alltid en sådan omständighet som är hänförlig till utlänningens person. Regeringen delar Översynsutredningens bedömning att denna form av hinder även fortsättningsvis ska beaktas, men anser att det bör göras inom ramen för en samlad bedömning av huruvida det föreligger synnerligen ömmande omständigheter. I de fall då det föreligger verkställighetshinder som beror på utlänningens eget agerande bör dessa generellt kunna bedömas som tillfälliga verkställighetshinder, eftersom de kan undanröjas genom utlänningens medverkan. Om ett verkställighetshinder bedöms komma att bestå under så lång tid att utlänningen kan bedömas få en särskild anknytning till Sverige, kan utlänningens personliga förhållanden vara tillräckliga för uppehållstillstånd. Det får då inte vara fråga om ett verkställighetshinder som utlänningen i det enskilda fallet själv skulle kunna medverka till att undanröja genom att t.ex. skaffa resehandlingar. (Se prop. 2004/05:170 s. 192–193 och s. 280.)

Av förarbetena till bestämmelsen angående särskilt ömmande omständigheter framgår slutligen bl.a. följande. Nuvarande regelverk bör justeras för att förtydliga barnrättsperspektivet och principen om barnets bästa. Detta bör lämpligen ske genom att bestämmelsen om synnerligen ömmande omständigheter justeras så att det uttryckligen framgår att barn får beviljas uppehållstillstånd om omständigheterna är särskilt ömmande. Ett sådant förtydligande av gällande regelverk kommer att underlätta bedömningarna och möjliggöra att fler barn kan komma att omfattas av bestämmelsen och beviljas uppehållstillstånd. Generellt sett innebär förslaget att det inte ställs lika höga krav som enligt gällande ordning för att barn ska kunna beviljas uppehållstillstånd enligt den aktuella bestämmelsen. Av praxis framgår att när ett barn har fått uppehållstillstånd med stöd av den aktuella bestämmelsen har även barnets förälder beviljats uppehållstillstånd för att kunna stanna i Sverige. Någon ändring av detta förhållande är inte avsedd med den föreslagna lagändringen. (Se prop. 2013/14:216 s. 18–19 och 21.)

2.3. Praxis

Migrationsöverdomstolen har i ett flertal avgöranden uttalat att 5 kap. 6 § utlänningslagen är en undantagsbestämmelse som ska tillämpas restriktivt (se bl.a. MIG 2007:15, MIG 2009:8 och MIG 2015:4).

I MIG 2008:38 prövade Migrationsöverdomstolen frågan om praktiska verkställighetshinder som en grund för uppehållstillstånd och uttalade att ett lagakraftvunnet avvisnings- eller utvisningsbeslut inte är nödvändigt för att verkställighetshinder ska kunna beaktas. I det aktuella fallet hade det inte framkommit att sökanden hade försökt få en sådan sponsor som krävdes för att ett utvisningsbeslut skulle kunna verkställas. Migrationsöverdomstolen bedömde därför att det inte var visat att det fanns något konkret verkställighetshinder som skulle kunna beaktas vid den samlade bedömningen av om synnerligen ömmande omständigheter förelåg.

I MIG 2010:6 anges att det är den som söker uppehållstillstånd som har bevisbördan för att han eller hon uppfyller kraven för uppehållstillstånd och att beviskravet för om det föreligger synnerligen ömmande omständigheter är beroende av vilka omständigheter som åberopas som grund för uppehållstillstånd. I avgörandet uttalade Migrationsöverdomstolen, med hänvisning till MIG 2008:38, följande. Förekomsten av verkställighetshinder tillhör de omständigheter som kan åberopas när det gäller uppehållstillstånd på grund av synnerligen ömmande omständigheter och som är relativt enkla att klarlägga. Utredningen här måste visa att det finns ett konkret verkställighetshinder som kan beaktas vid den samlade bedömningen av om synnerligen ömmande omständigheter föreligger.

Vad gäller preskription uttalade Migrationsöverdomstolen i MIG 2007:46 bl.a. följande. En åtskillnad måste göras mellan beslut som inte kunnat verkställas trots medverkan av den asylsökande och beslut som inte kunnat verkställas på grund av att den asylsökande inte samarbetat eller hållit sig undan verkställighet. Det bör också särskilt framhållas att det i första hand är den av- eller utvisade som är skyldig att självmant lämna landet och inte svenska myndigheter som är skyldiga att genom tvångsåtgärder verkställa beslutet. Det är vidare den sökande som ska visa att preskription inträtt utan hans eller hennes förskyllan och inte verkställande myndigheter som ska visa att beslutet att av- eller utvisa sökanden inte har kunnat verkställas.

3. Landinformation m.m.

Av Lifos temarapport "Bidooner" i Kuwait, version 1.0, 2017-06-27, framgår bl.a. följande. Bidooner kan tillåtas resa utomlands på särskilda dokument i enlighet med artikel 17 i kuwaitiska medborgarskapslagen. Handlingarnas giltighetstid varierar mellan två till fem år. S.k. artikel 17-pass utfärdas av inrikesministeriet, först efter godkännande av Centralsystemet, men kan även ske utan sådant godkännande vid fall där en sökande har kontakter (wasta), dvs. på basis av korrupktion. Handlingen kan endast utfärdas inom landet, och kan således inte utfärdas vid kuwaitiska beskickningar utomlands (s. 13). Bidooner med giltiga passhandlingar kan tillåtas inresa. Lifos har dock för närvarande ingen annan information om möjligheten för bidooner att förnya sina pass om de befinner sig i utlandet än ovannämnda begränsning av utfärdanden vid beskickningar. Vidare uppges kuwaitiska myndigheter utfärda artikel 17-pass i mindre omfattning än, och inte lika rutinmässigt som, tidigare. Enligt vissa källor ska myndigheterna ha slutat utfärda pass efter 2015. Andra källor uppger att myndigheterna redan 2014 slutat utfärda resehandlingar till bidooner, med undantag för humanitära fall (s. 14). Återvändande genuina kuwaitiska bidooner med giltigt RD/pass bedöms inte behöva möta några svårigheter, enligt Lifos bedömning. Enligt uppgifter till Lifos i april 2017, har dock få bidooner med utvisningsbeslut kunnat återvända/verkställas från Storbritannien till Kuwait – och i de fallen endast personer som betraktas som genuina bidooner, efter accept från kuwaitiska myndigheter (s. 17).

Migrationsverket har i en rättslig kommentar angående möjligheten för bidooner från Kuwait att få uppehållstillstånd efter preskription av avlägsnandebeslut (SR 32/2016) angett bl.a. följande. Migrationsverket har sedan år 2012 undersökt olika möjligheter för att kunna fastställa identitet, hemvist och status i Kuwait gällande bidooner med utvisningsbeslut till Kuwait. Flera möten har hållits med olika myndigheter i Kuwait men dessa möten har inte lett till någon större framgång. Det pågår dock fortfarande initiativ för att få Kuwait att acceptera att de bidooner som tidigare varit bosatta i landet och som saknar skyddsbehov får återvända till sina familjer och sociala nätverk. Åtgärderna är dock i nuläget inte beroende av vidare medverkan från de enskilda. I kommentaren anger Migrationsverket vidare att den som gjort sannolikt att han eller hon är en statslös bidoon från Kuwait bör beviljas uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 6 § utlänningslagen när det tidigare avvisnings- eller utvisningsbeslutet preskriberats om inte andra omständigheter talar emot att uppehållstillstånd beviljas efter preskription.

4. Migrationsöverdomstolens bedömning

4.1. Utgångspunkter för bedömningen

Att ett praktiskt verkställighetshinder i sig kan utgöra synnerligen respektive särskilt ömmande omständigheter och ge rätt till uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen framgår av det som redovisats ovan under punkterna 2.2 och 2.3. Den grundläggande förutsättningen för att beviljas ett sådant uppehållstillstånd är att det inte är bristande medverkan från den sökande som utgör skälet till att verkställighet inte kan ske. Det är den enskilde som har att visa att förutsättningarna för uppehållstillstånd är uppfyllda och som måste visa att det finns ett konkret verkställighetshinder. (Se MIG 2008:38.)

Ett utvisningsbeslut preskriberas fyra år efter att det vunnit laga kraft (12 kap. 22 § utlänningslagen). För att därefter verkställa en utvisning måste ett nytt beslut fattas angående utlänningens rätt att vistas i Sverige och om han eller hon ska utvisas. En sökande som har ett preskriberat utvisningsbeslut kan beviljas ett uppehållstillstånd vid en ny ansökan om det tidigare utvisningsbeslutet, trots medverkan från den sökande, inte gått att verkställa (MIG 2007:46).

Bestämmelserna om preskription innebär alltså att Migrationsverkets eller Polismyndighetens arbete för att verkställa ett beslut om utvisning är begränsat till fyra år och att den sökande och myndigheterna ska arbeta för att genomföra en verkställighet inom den tiden. Först därefter kan frågan om uppehållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder bli aktuell. Att redan innan ett första beslut om utvisning har fattats göra en bedömning av utsikterna att verkställa beslutet och dessutom låta denna bedömning ligga till grund för att bevilja uppehållstillstånd innebär ett avsteg från bestämmelserna om preskription och systematiken i utlänningslagen. Migrationsöverdomstolen anser att möjligheten att göra ett sådant avsteg, i likhet med vad som gäller generellt enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen, ska tillämpas restriktivt. Det innebär att det bör ställas höga krav på utredningen som visar dels att det föreligger ett praktiskt verkställighetshinder, dels varaktigheten av detta för att uppehållstillstånd ska kunna beviljas redan innan ett första beslut om utvisning har fattats. Vid bedömningen bör en sammanvägning göras av vad det är som hindrar verkställigheten, hur lång tid hindret kan komma att bestå och vilka åtgärder som kan vidtas för att undanröja hindret.

I ärenden som rör barn gäller för att beviljas uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen att det är tillräckligt att det föreligger särskilt ömmande omständigheter. Det innebär i detta sammanhang att vid bedömningen av hur ömmande situationen är kan den osäkerhet som det medför att vistas i Sverige med ett verkställbart utvisningsbeslut ges en större tyngd då det är fråga om ett barn än när det gäller en vuxen. Detta gäller i synnerhet om det redan innan ett beslut om utvisning har fattats framstår som mycket sannolikt att barnet, om preskription sker, kommer ges rätt att vistas i Sverige. Ytterligare en omständighet som ska vägas in är om barnet, under de fyra åren innan utvisningsbeslutet i så fall preskriberas, kommer att tillbringa en stor del av sin uppväxt här under en tid då man som barn utvecklas mycket och börjar skapa sig en egen identitet.

4.2. Ska familjen beviljas uppehållstillstånd?

Såvitt framgår är familjen AO bidooner hemmahörande i Kuwait. De har inte presenterat några handlingar som i nuläget gör det möjligt att verkställa ett utvisningsbeslut. De har uppgett att de varken har id-handlingar eller resedokument och att de har lämnat Kuwait med förfalskade pass som de inte längre har i sin besittning. De förfalskade passen fick de av sin granne. De kan dock inte ange vilken information som fanns i passen. De vet inte heller vad deras granne betalade för passen, men N AO tror att de kostade mellan 5 000 och 10 000 dollar. N AO har vidare berättat att grannen har kunnat betala för passen eftersom han arbetade, men han vet inte vad grannen arbetade med. Underinstanserna har mot bakgrund av avsaknad av resedokument och otillförlitliga uppgifter bedömt att familjen inte har gjort sannolikt att de har lämnat Kuwait på så sätt som de har uppgett. Migrationsöverdomstolen instämmer i denna bedömning. Det är därför oklart hur och med vilka handlingar familjen har lämnat Kuwait. Det kan därför inte uteslutas att familjen har eller har haft artikel 17-pass. Mot denna bakgrund kan det inte anses att familjen AO har visat att det finns något konkret verkställighetshinder som ligger utanför familjens kontroll.

Som framhållits ovan ställs det höga krav på utredningen när det gäller att visa att det föreligger ett praktiskt verkställighetshinder. Enligt Migrationsöverdomstolen är den utredning som finns för närvarande inte tillräcklig för att kunna konstatera att det verkligen föreligger ett praktiskt verkställighetshinder. Det kan därför inte redan nu anses vara mycket sannolikt att beslutet kommer att preskriberas och att barnen (och föräldrarna) därmed kommer att ges rätt att stanna i Sverige. Att familjen, om beslutet ändå inte kan verkställas, kommer att ha vistats här under mer än sju år och att detta givetvis är mycket påfrestande för familjen och i synnerhet för barnen medför – på grund av den bristande utredningen – inte någon annan bedömning. Det finns alltså inte förutsättningar för att redan nu bevilja familjen uppehållstillstånd enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen.

Migrationsöverdomstolen gör slutligen samma bedömning som migrationsdomstolen att det i målet inte är visat att det vid en sammantagen bedömning finns sådana synnerligen eller särskilt ömmande omständigheter att familjen AO bör beviljas uppehållstillstånd. Överklagandet ska därför avslås.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.

Sökord:

Litteratur: Prop. 1975/76:18 s. 121–122; Prop. 1979/80:96 s. 109; Prop. 1988/89:86 s. 204; Prop. 2004/05:170 s. 192–193 och s. 280; Prop. 2013/14:216 s. 18–19 och s. 21; Lifos temarapport "Bidooner" i Kuwait, version 1.0, 2017-06-27; Migrationsverkets rättsliga kommentar angående möjligheten för bidooner från Kuwait att få uppehållstillstånd efter preskription av avlägsnandebeslut, SR 32/2016
